

KAPITEL 1

Da Tusindfryd var gammel nok til at se sig nysgerrigt omkring, og hendes pels var blevet blød og gyldenrød, begyndte hele øen at forberede hendes navngivningsfest. Det havde været en god sommer, og i det varme, tørre efterår var der masser af frø og nødder og bær, som skulle høstes og gemmes til vinteren. Odderne opholdt sig altid i nærheden af havet og nød den friske blæst og det kølige saltvand, hvor de arbejdede ihærdigt med at slæbe ting op til slottet. Alle blev trætte og snavsede af det hårde arbejde, og alle glædede sig til den forestående navnedag, hvor der skulle være fest og glæde. *Snart, meget snart.*

Natten før navnedagen skete der to ting på øen. Alle på øen så den første og jublede og frydede sig. Den

anden var der ingen, der lagde mærke til. Der gik lang tid, før nogen opdagede det. Og da var skaden sket.

Dansende stjerner! En nat med stjernesku. En gang imellem skete det nemlig, at stjernerne forlod deres normale baner og hvirvlede og susede over himlen, de dansede og dykkede så lavt, at man næsten kunne røre ved dem. Broder Nobilis vidste altid på forhånd, hvornår stjernerne ville danse, og øens indbyggere plejede at holde fest hele natten med bål på stranden og på bakketoppene og naturligvis en masse godt at spise. Det var særligt spændende, at der kom stjernesku natten før prinsesse Tusindfryds navnedag, for der skete altid noget stort efter sådan en nat. Om det var godt eller dårligt, var der ingen, der vidste. Men denne gang kunne det selvfølgelig kun varsle noget godt til prinsessens navnedag.

De gamle egerne snakkede om, at stjernerne havde været flottere, da de var små unger, men det sagde de altid, ligesom de sagde, at mandelskallerne var blevet meget hårdere med tiden. Nogle få sure muldvarper og pindsvin, der altid havde noget at brokke sig over, sagde, at de sidste par gange der havde været stjernesku, havde det varslet noget godt. Så denne gang måtte det blive noget skidt. Men alle andre grinede bare og bad dem om at skrubbe af og give sig til noget fornuftigt. Hvordan kunne stjernerne varsle noget ondt, når det var Tusindfryds navnedag dagen efter? Alt havde jo været godt, siden Crispin var blevet konge.

Det var en herlig aften til at have bål på bakketoppen eller stranden, for sommeren havde været lang og varm. Og nu var muldvarpen tømrermester Kvist ved at flytte sit værksted. I flere år havde han lavet sit tømrerarbejde i en hule i nærheden af slottet, bag ved Kløverengen, men der var meget mere arbejde på slottet nu – nye rammer til billedtæpper, stole til gæsterne, bedre møbler til de dyr, der arbejdede på slottet og selvfølgelig en vugge, en tremmeseng og en kommode. Så Kvist, der altid havde savsmuld i pelsen, havde været nødt til at ansætte flere lærlinge. Han var en dygtig bådebygger, og han havde så mange ordrer på både, at han besluttede sig til at arbejde så tæt på havet som muligt. Derfor flyttede han hen i et nyt værksted i en hule tæt på anløbsbroen ved slottet. Kvist og hans læredrenge tabte selvfølgelig en hel del bark og grene, høvlspåner og træstumper, når de slæbte tingene fra det gamle værksted til det nye. Så der var hele tiden nogen, der råbte: »Må vi få det her til vores bål, mester Kvist?«

Det unge eger Juniper hjalp Kvist med at flytte. Juniper var ellers ved at uddanne sig til præst, men broder Nobilis mente, at det var godt for en, der skulle være præst, at tage del i det almindelige, drøje arbejde indimellem. Han mente også, det var for hårdt for et ungt dyr at sidde oppe i præstens tårn i sådan et godt vejr, så han havde sendt Juniper ned til Kvist.

Inde i værkstedet med den gode, rene duft af nyfældet træ stod Kvist og talte lavmælt med sin kæreste

Mille. Juniper kunne ikke lide at afbryde dem, så han ventede ved indgangen. Da Milles to nevøer, Tip og Top, kom farende, rakte han armen ud, så de ikke bare skulle vælte ind ad døren. Top stoppede lidt op, men Tip, der var den ældste og vildeste, fór bare ind uden at lægge mærke til Juniper.

»Tip!« udbrød Mille. »Og Top! Hej med jer. Og Juniper! Tip, jeg håber ikke, du skubbede til broder Juniper.«

Tip vendte sig om og bukkede så dybt, at man skulle tro, han ville kaste sig for fødderne af Juniper og bede om hans velsignelse. Top mumlede bare: »G'morn, broder Juniper.« Og så: »Hva' ska' vi lave, Kvist?«

»Ja, hvad kan man hjælpe med?« spurgte Juniper.

»I to drenge kan læsse resten af værktøjet i en trillebør, og så kan Juniper trille den hen til det nye værktøjssted,« sagde Kvist. »Og alle de små stykker træ, der kan bruges til noget, kan I læsse i en anden trillebør.«

»Skal ske!« svarede Tip og kastede sig over opgaven. Men da hvert eneste stykke træ, han samlede op, blev til et skjold, et sværd eller en bue, fik han ikke lavet så meget. Top fik mere fra hånden.

»Hvis I har brug for nogle sværd, kan jeg lave et par stykker af træ,« sagde Kvist. »Uden spids selvfølgelig, og jeg ta'r dem fra jer, hvis I laver ulykker med dem. I vil måske også gerne have et par skjolde?«

»Ja, må vi det?« råbte de to muldvarper.

»Og lidt brænde til jeres bål. Mon ikke I også kan bruge det?« smilede Kvist.

»Skal jeg feje gulvet?« spurgte Juniper.

»Lad mig gøre det,« sagde Mille hurtigt. Hun vidste nemlig, at broder Juniper havde svage lunger, siden han sidste år havde været syg, og hun var bange for, at han ikke kunne tåle al den savsmuld.

Juniper kørte et par ture med trillebøren rundt om slottet hen til den nye hule med fint strandsand på gulvet. Kvist var med og hjalp til, så de kun tabte halvdelen af brændet på stranden. Da de kom tilbage til værkstedet, havde Mille fejlet gulvet, og det eneste, der var tilbage, var lidt gammelt værktøj og nogle lange brædder, der stod pænt op ad væggene.

»Det kan bare blive stående,« sagde Kvist og åbnede en lem i gulvet bagest i hulen og forsvandt ned i kælderen. »Jeg henter det sidste fra lageret, når vi er færdige.«

»Jeg vil med derned!« udbrød Tip.

»Nej, du kan tro nej,« lød Kvists stemme dernedefra. »Jeg får dig aldrig op igen.«

»Er der tunneler dernede?« spurgte Top med store øjne.

»Overhovedet ikke,« sagde Kvist bestemt. »Pas på!« Pludselig kom et par hammere flyvende op fra lemmen, som om de jonglerede med sig selv. »Læg de her i en trillebør. Men pas på, de er tunge.«

Juniper bøjede sig frem for at tage imod det værktøj, som Kvist rakte op til ham.

»Jeg tror faktisk, der har været tunneler hernede en gang,« mumlede Kvist. »Der er en dør, der er boltet til,

og jeg er sikker på, der er tunneler bagved og mindst én dør til. Det kan jeg høre på ekkoet og mærke på vibrationerne. Men det skal de to ikke have noget at vide om.«

»Nej, bestemt ikke,« svarede Juniper og vendte hovedet for at hoste. »Kom, drenge, vi skal have læsset det her værktøj på nu.«

Da det blev aften, var de færdige med at flytte. Undervejs havde de fået bragt noget at drikke ned fra slottet, og de to muldvarpedrenge var blevet udstyret med træsværd og små skjolde. Nu blev bålene tændt. Alle ventede på, at solen skulle gå ned, og kiggede op mod himlen for at få øje på det første stjernes kud. Nogle af de yngste begyndte at lege den gamle gemmelig, hvor man synger *Find en konge, find en dronning, find en arving til Mistelten*. Flere gange var der en, der pegede op mod slottet og råbte: »Hun er deroppe!« og alle hylede af grin og syntes, det var morsomt selv for tiende eller tyvende gang. På stranden lige neden for Mistelten Slot var der samlet en flok af de dyr, der arbejdede på slottet. De havde tændt et bål, hvor der allerede lå nogle fisk og stegte. Odderne Padra og Arran sad der også med deres kaptajnsringe om hovedet og sværd ved siden og brækkede små stykker fisk af til deres små tvillinger, Ebbe og Svanefer. Ebbe spiste sit langsomt og pænt, men hans søster Svanefer hapsede en kæmpemundfuld og pustede kenderne op og gjorde store øjne, fordi det var så varmt.

»Du skal ikke tage så meget ad gangen,« sagde Arran. Hendes pjuskede pels strittede ud under den gyldne ring. »Sådan gør en pæn odder ikke. Om lidt kommer de med suppe oppe fra slottet, det skal der også være plads til.«

»Det har hun jo nok fra mig,« grinede Padras lillebror Fingal. »Jeg ta'r ansvaret for alle hendes dårlige vaner.«

»Hva' med mine?« sagde Ebbe.

»Du har ingen dårlige vaner,« sagde Fingal. »Men du er virkelig god til både,« skyndte han sig at tilføje, så Ebbe ikke skulle føle sig udenfor. »Så snart jeg får min båd, skal du få en tur i den.«

Kaptajn Padra lo. Han havde altid et venligt udtryk i ansigtet og latter i øjnene. Han kiggede sig om efter Urchin, der ikke var ret langt væk.

»Urchin, jeg vandt!« råbte han.

»Tillykke, sir,« sagde Urchin og gik hen for at sætte sig sammen med dem.

»Hvad vandt du?« spurgte Fingal.

Urchin havde regnet med at tabe, så det gjorde ikke noget. »Kaptajn Padra sagde, at du ville begynde at snakke om din båd, inden de kom med suppen. Og jeg sagde, at det kunne selv du ikke finde på,« forklarede han.

»Altså, Urchin! Ku' I virkelig finde på at vædde om mig?« udbrød Fingal.

»Den, der tabte, skulle pudse begge sværdbælter til i morgen,« sagde Padra. »Men jeg tror alligevel, jeg

skal gøre det, for jeg har allerede taget fejl én gang i aften.«

»Fint!« udbrød Fingal. »Hvad var det?«

»Jo, du sagde lige før, at du tog ansvaret, og det troede jeg godt nok aldrig, jeg skulle høre!« lo Padra. »Nå, men der kommer jo snart en festdag mere efter navnedagen.«

»Nej da!« sagde Fingal uskyldigt. »Hvad skal der ske?«

Selvfølgelig vidste han udmærket, hvad der skulle ske. Urchin og hans gode veninde ude fra Anemoneskoven, pindsvinet Needle med de skarpe pigge, ville snart blive optaget i Kredsen, den lille gruppe dyr, der stod kongen nærmest. Egentlig var de ikke gamle nok, men de havde begge titel af Kongens Følgesvend og var allerede med i en del af det arbejde, som Kredsens dyr udførte. Så kongen havde besluttet at gøre det officielt. Derfor pudsede Needles mor hendes pigge hver tredje aften, så de rigtig kunne skinne, og Urchins plejemor Blomme havde givet ham en lille krukke rød creme til hans øreduske og halespids, hvilket var de eneste steder, han havde den almindelige eger-farve. (Han havde pænt sagt tak, men han brugte ikke cremen).

Lidt længere henne ad stranden fik Urchin øje på Kvist. Han hoppede hen imod ham for at spørge, hvordan det gik med at bygge Fingals båd, men stoppede op, da han så sin gamle ven kaptajn Lugg og hans kone madam Cott.

»Der har vi jo Urchin!« råbte Lugg. Han var efterhånden næsten helt hvid om snuden og gik en smule stift. I poterne havde han et skummende krus brændenælde-øl.

»Har du hørt, at Kvist si'r, han vil giftes med vores Mille,« sagde Lugg og strålede. »Men jeg har nu sagt til ham, at han ikke skal regne med at se meget til hende, for hun render rundt og pusler om lille prinsesse Tusindfryd hele tiden.«

Tip og Top stod og soppede i vandkanten lidt derfra, og Lugg nikkede hen imod dem: »De to der, det er så Vinges drenge, og Vifte er lige blevet gift, og sandelig om vi ikke også har fået Mille ekspederet. Nu tror jeg snart, jeg går på pension for at lege med mine børnebørn.«

Himlen blev mørkere og luften koldere. Dyrene var glade for deres bål, der varmede dejligt og spredte en duft af birketræ. Og for suppen, der duftede så godt, at man blev hundesulten, og som varmede helt ud i halespiden, når man spiste den. De tændte deres lygter.

»En stjerne!« råbte Top.

»Deroppe!« skingrede Tip og håbede, at det lød, som om det var ham, der først havde set den.

»Ih!« lød det fra flokken omkring bålet og »Hvor?« fra Håb, det lille nærsynede pindsvin, der altid så op til Urchin. »Av!« lød det så fra Urchin, da Needle bumpe ind i ham, fordi hun ikke så sig for, mens hun stirrede op i himlen.

»Undskyld,« sagde hun. »Det er nok bedst at stå stille, når man kigger stjerner.«

Håbs mor Trippe kom og tog ham med op i broder Nobilis' tårn. Der var de altid velkomne, og det var det bedste sted at se stjerneskud fra. En lille flok venner samlede sig om Urchin og Needle og kiggede op i himlen. Fingal kom også derhen og stod helt stille og grebet af ærefrygt, da en stor stjerne hvirvlede ned fra himlen, dykkede og steg til vejrs igen. Crackle, der arbejdede i slottets bageri, havde taget sit blå og hvide konditorforklæde af for at være sammen med sine venner på stranden. Hun nød deres selskab lige så meget som stjernerne. Sepia, der sang meget mere, end hun talte, og hellere ville betragte al denne skønhed end tale om den, sugede det hele til sig: Stjernerne, der dansede og skiftede plads på himlen, og havet, der genspejlede det hele. Månen trak ligesom en lysende vej hen over vandet, som om den indbød hende til at gå derhen.

Juniper humpede hen til Urchin. Der hang stadig en hyggelig duft af træ og savsmuld i hans mørke pels. Han fulgtes med Whittle, det unge eger, der var elev hos både broder Nobilis og odderen Tay, der var Misteltens lovkyndige. Whittle var ved at lære øens historie og love og arbejdede pligttopfyldende med det. Da han kom derhen, gik han og mumlede på sine lektier: » ... *en fugl for frihed, en muslingeskal for en præst, en port for et hjem* ...«

»Blæse være med lektierne lige nu, Whittle,« sagde Juniper. »Nu skal vi nyde stjernerne, mens de er her.«

»Nå ... øh ja. Undskyld. De er skam flotte,« sagde Whittle og kiggede pligtskyldigt op i himlen.

Den sidste, der kom, var egeret Scatter, der kiggede op med skinnende øjne og åben mund. »Næh,« sukede hun, og Fingal grinede og lagde en pote om skulderen på hende.

Scatter var ikke født på Mistelten. Hun var kommet, da kongen af Vingholm havde forsøgt ved list at få magten over øen, men da hun havde fundet ud af, hvordan Mistelten og dens indbyggere var, ønskede hun kun at få lov at blive. Hun kunne stadig ikke forstå, at de havde tilgivet hende og taget imod hende. Det fyldte hende med en glæde endnu større end den, de dansende stjerner gav hende. Hun var især blevet gode venner med odderne og havde indrettet sig i en hyggelig lille hule ved stranden, hvor hun boede i nærheden af dem.

»Næh!« udbrød de alle, da en sky af stjerner kom susende hen over himlen og hvirvlede opad. De vendte sig om, så de kunne følge stjernerne, der kredsede et par gange om slottets tårn som en flok fugle og derefter forsvandt i natten.

»Det betyder et eller andet, når stjernerne gør sådan, ikke?« sagde Crackle. »Ved du, hvad det betyder, Whittle?«

»Øh, undskyld – hvaffor noget?« mumlede Whittle.
»Jeg hørte vist ikke efter. Jeg var ved at lære koden til billedtæpperne udenad. Undskyld.«

»Hvad er det for en kode?« spurgte Scatter.

»Du har set billedtæpperne, ikke?« sagde Needle, der arbejdede i værkstederne, hvor de vævede, broderede og malede billedtæpper med motiver fra øens historie. »Forstår du, alle detaljerne på billedtæpperne symboliserer noget. Blomster og den slags, det står alt sammen for noget.«

»*Solsikke for det hellige, malurt for det bitre,*« citerede Whittle. »Det er det afsnit, jeg er kommet til.«

»Det skal du ikke ta' dig af, Scatter,« sagde Fingal. »Alt det behøver sådan nogen som dig og mig slet ikke at vide. Men er der nogen, der ved, hvad det betyder, når stjernerne gør sådan – den der rundt-om-tårnetting?«

»Min bedstemor sagde altid, at man skulle se på dem og tænke på alle sine drømme og håb og ønsker,« sagde Needle. »På en måde ser man sine drømme og stjernerne, så de går i ét. Det er fordi, når stjernerne flyver om bag tårnet, bliver de væk og kommer tilbage igen. Og sådan kan det også være med vores drømme og håb.«

»Se de dansende stjerner og se dine drømme,« nikkede Sepia og strakte poterne mod ilden. »Det har jeg også hørt.«

»Jeg drømmer bare om at få min egen båd,« sagde Fingal. »Så skynd jer at kigge og drømme alle sammen!«

De smilede, men deres tanker var oppe hos stjernerne. Urchin og Needle tænkte på det nye liv som medlemmer af Kredsen, de snart skulle begynde på, og på det nye ansvar og de nye krav. Urchin tænkte desuden på sine forældre, som han aldrig havde kendt. Han knugede sin pote om det armbånd af egernhår, som var det eneste minde, han havde om dem.

Juniper stirrede koncentreret op i himlen. Han havde to drømme. Den ene var at tjene Hjertet og øen som præst, så godt han kunne. Den anden var at finde ud af, hvem han egentlig var.

Ligesom Urchin var han et hittebarn. Madam Mirabelle havde fundet ham, da han var helt lille, og havde passet ham og gemt ham af vejen i de hårde tider, hvor alle dyrebørn med en vanskabt pote som hans blev slået ihjel. Han var sikker på, at Mirabelle vidste mere om, hvem han var, end hun nogensinde havde fortalt ham. Broder Nobilis kaldte ham Juniper Langfart, og han var sikker på, at det ikke bare var på grund af hans rejse til den fjerne ø Vingholm. På Vingholm havde Urchin fundet ud af, hvem der var hans forældre. Det håbede Juniper også at finde ud af.

Pludselig kom en stjerne hvirvlende i en eksplosion af lys, så Juniper måtte vende sig bort og lukke øjnene. Han skælvede og fik en klump i halsen og pressede

poterne mod maven for ikke at komme til at kaste op.

»Er der noget galt?« spurgte Urchin.

»Det ved jeg ikke,« hviskede han.

Bag sine lukkede øjenlåg havde han i stjernens lysglimt set et skræmmende klart syn. I et splitsekund havde han set kløer – hvide, truende kløer. Der havde været noget blå, noget, som han syntes, han burde genkende. Og så et sølvglimt af en kniv.

»Jeg har det helt fint,« sagde han til Urchin. Der var ikke flere kløer nu, ikke noget blåt glimt, ikke nogen kniv. Men han *havde* set det.

Ingen lagde mærke til en måge, der kom flyvende hen over øen med en fisk i næbbet. Den ville have fundet et sted og sætte sig og æde fisken. Men fisken var fordærvet og smagte modbydeligt, så mågen lod den falde og fløj videre, ud over tågebankerne, uden at nogen lagde mærke til det.